

Acht jaar geleden verliet Eveline Belderbos (45) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (49) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België. De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Hotel La Maison Blanche

Op een zonnige juniochtend vertrok mijn even zonnige, nietsvermoedende collega Véronique naar Luik om een hotel in verkoop te nemen. De eigenaresse had de straatnaam en het huisnummer doorgegeven en toegelicht: "Dat grote witte huis op de hoek van de doorgaande weg richting het centrum. Je weet wel... Achter die lage muur met dat blauwe smeedijzeren toegangshek". We kenden dat hotel wel. Altijd gedacht dat het 'Witte Huis' zo bekend was vanwege haar opvallende ligging. Dat bleek slechts de halve waarheid

Véronique kwam binnen in een klein halletje met een doorgeefluik, zoals bij de afhaalchinese. Aan het plafond hing een camera. Met een driftige ruk werd het luik opengeschoven. Een Waalse madam van dik in de zeventig stak haar hoofd naar voren. Een type toiletjuffrouw met gebloemd schort. Een netje hield haar kapsel in vorm. "Mevrouw Roy?", vroeg de madam, "Komt u verder".

Véronique volgde de eigenaresse naar een grote woonkamer en suite. De madam bood haar een plaats aan op een sofa in de voorkamer. Zelf nam ze plaats aan een bureau dat in de achterkamer stond.

eender schort. Ze legde uit dat ze hier altijd samen met haar moeder had gewoond en gewerkt, maar dat ze er nu niet de leeftijd meer voor hadden. Moeder en dochter wilden stoppen met het *bedrijf*.

"Kom, dan zal ik je het hele hotel laten zien", zei ze.

Het gigantische gebouw telde drie woonlagen, een hoge kapverdieping en was geheel onderkelderd. Aan de vele lange gangen zaten deuren, deuren en nog eens deuren. De van oorsprong grotere vertrekken waren opgesplitst tot ontelbaar veel kamertjes. Elke uithoek van het gebouw was benut, zelfs van de trapkast was een kamertje gemaakt. De inrichting van alle kamers was netjes, eenvoudig en identiek: wastafel, bidet, een tweepersoonsbed en een nachtkastje. Op elk nachtkastje lag een bierviltje waar met viltstift op geschreven stond: Jupiler: € 1,50, boulette: € 1,30, chips: € 1,00 en mars: € 0,80.

Nadat Véronique de foto's had gemaakt, kwam ze met een compleet dossier terug op kantoor. "Een hotel?", zei ze lachend, toen we haar vroegen hoe het geweest was, "Het lijkt meer op een *chambre à l'heure*".

madam wel een uitzondering maken.

Op de overvolle parkeerplaats stonden twee potige kerels Véronique op te wachten. Beiden mannen hadden tatoeages op de biceps, en ze droegen zonnebrillen met spiegelglazen. Een van hen had een gouden voortand. Ze kenden het Witte Huis, discussieerden niet over de vraagprijs en begrepen dat op dit tijdstip van de dag niet alle kamers toegankelijk waren.

Véronique ging de mannen voor naar het halletje waar het doorgeefluik driftig opzij werd geschoven. De madam met het bloemetjesschort en het haarnetje liet hen binnen. Ze liep terug naar haar bureau in de achterkamer. Bij elk belgerinkel keek ze op een beeldscherm dat hoog op een kast stond. Met een ervaren oog scande ze de bezoekers in het halletje, liep naar het doorgeefluik en incasseerde bij vooruitbetaling. Het bedrijf was in volle gang. Kamerverhuur op uurbasis.

Stoïcijns liep Véronique de ronde door het gebouw met de twee pooiers in haar kielzog. Het was een komen en gaan van eendagsvlinders en van homo- en heterocombinaties. Snelle vertegenwoordigers met hitsige secretaresses, lompe vissers met warmbloedige

Op de overvolle parkeerplaats stonden twee potige kerels Véronique op te wachten

Het gesprek, dat vanwege de fysieke afstand op luide toon werd gevoerd, werd voortdurend onderbroken door het rinkelen van de deurbel. En telkens als de bel ging, wendde de madam een blik omhoog naar iets dat zich schuin boven het bureau moest bevinden. "Mijn dochter komt u zo halen", zei ze. Even later kwam de dochter. Ze leek als twee druppels water op haar moeder: zelfde tred,

Ze plaatste een uitgebreide omschrijving op internet en zette er, bij wijze van grapje, een foto bij van een beschreven bierviltje.

Het object stond nog geen uur online toen de eerste kandidaat zich meldde. Hij wilde een bezichtiging binnen twee dagen, ergens tussen de middag. Eigenlijk kwam het tijdstip de eigenaresse niet echt uit, maar na enig overleg, wilde de

caissières, chauffeurs met serveersters, kappers met kappers...

De koop werd ter plaatse beklonken. De dames waren tevreden. Wel moesten ze slikken toen ze vernamen dat de kopers pooiers waren die van hun nette hotel een bordeel wilden maken. Een *hoerenkot*, zo vonden ze, dat was toch een soort van uitbating die wel erg ver beneden hun stand lag.